

*De*  
WERELD  
*tussen*  
JOU EN MIJ



STEPHENIA H. MCGEE

Stephenia H. McGee

# De wereld tussen jou en mij

Roman

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor Jason.

Jij bent de held uit mijn lievelingsroman.  
Geen enkel verhaal is vergelijkbaar met de rijkdom  
van de dagen die ik met jou mag doorbrengen.

*Niet ons, Heer, niet ons, geef Uw Naam alle eer,  
om Uw liefde, Uw trouw.*

Psalm 115:1

# 1

*Stoeterij Emberwild*  
*Neshoba County, Mississippi*  
*3 maart 1905*

De vrijheid bruiste door Nora Fentons aderen. Buiten was ze vrij, daar zat ze niet vastgeketend aan onzichtbare boeien.

Ze wist dat ze vroeg of laat een prijs voor haar onafhankelijkheid zou moeten betalen.

Nora leunde naar voren in het zadel. De wind suisde door haar haar en bevrijdde het uit de haarspelden, waardoor haar honingbruine lokken vrolijk achter haar aan wapperden. Het ritme van de paardenhoeven smolt samen met het kloppen van haar hart.

Straks, wanneer hun rit ten einde was, zou ze de uitbundigheid van het hengstveulen weer moeten temperen. Dit soort overgave duurde nooit lang en Arrows roekeloze galop kon hen zomaar in levensgevaar brengen. Als ze alert wilde blijven, moest ze nu aan de teugels trekken.

Goed, straks dan. Misschien.

Vrijheid smaakte veel te zoet. Ze brak als een klein zonnetje door de wolk van onderdrukking en dood, die het kwetsbare evenwicht van hun gezinsleven de afgelopen maanden alleen nog maar instabieler had gemaakt. Ze zou haar uitstelgedrag hoe dan ook duur moeten bekopen.

Maar het was het allemaal waard.

Nora wierp nog één laatste blik op de felroze kleuren van de ochtendhemel en legde haar linkerteugel over Arrows nek, om hem de opdracht te geven dat hij weer terug naar huis

moest keren. Hij spitste geërgerd zijn oren, liet zijn hoofd zakken en verzette zich hevig tegen haar poging om hem te commanderen. Hij versnelde zijn pas, zodat ze bijna boven de grond zweefden.

Kennelijk paste hij de nekreiningoefeningen waarin ze hem getraind had niet buiten de bak toe. Het was niet anders. Nora omklemde de teugel met haar leren handschoen, trok eraan en oefende extra veel druk uit op de zijkant van het bit. Arrow schudde het commando koppig van zich af.

Stom beest. Hij moest en zou het leren. Hij mocht dan wel een hengst zijn, maar zij was en bleef de alfa van zijn kudde. Nora plantte haar voet stevig in de linkerstijgbeugel en trok de teugel naar haar heup, waarna ze hem goed bleef vasthouden, net zo lang tot zijn draf overging in looppas en hij vervolgens tot stilstand kwam. Ze liet zich van het zadel zakken.

‘Je wilt ook altijd het laatste woord hebben, hè?’ zei Nora, terwijl ze lachend door de manen tussen zijn rode, nu al met grijze vlekjes bespikkelde oren woelde.

Arrow spitste opnieuw zijn oren en wierp zijn hoofd naar achteren. Nora rechtte haar schouders en deed een stap in zijn richting. Het paard snoof, maar drukte vervolgens zijn oren naar voren en boog onderdanig zijn hoofd.

Ze gaf hem een klopje op zijn nek. ‘Zie je nou wel. Dat prikkelbare gedoe is echt nergens voor nodig. Als je je zo blijft gedragen, breng je de zonsopkomsten voortaan maar in de stal door.’

Arrow hield zijn hoofd schuin en briepte. En terwijl hij dat deed gleed het zadel van zijn rug.

Nora pakte de zadelriem beet en ontdekte een scheur in de rechterzijde van de gesp. Het ding zou een volgende machtsstrijd met Arrow waarschijnlijk niet overleven en ze wilde niet het risico lopen om onder Arrows hoeven terecht te komen als het plotseling doormidden brak. Ze wist nu al dat Roger een dergelijk voorval zou gebruiken om haar vaardigheden in twijfel te trekken. De norske stalmeester verzoon altijd wel

iets om haar voor schut te zetten.

Ze slaakte een diepe zucht, nam de teugels in haar beide handen en leidde het paard naar de stallen. Ze hadden nog een lange wandeling voor de boeg en ze had waarschijnlijk geen tijd meer om zich om te kleden. Ze kon alleen maar hopen dat vader nog sliep wanneer ze hem straks zijn ontbijt bracht.

Nora wandelde door de nieuwe sprietjes gras, die in de lentezon een heldergroene kleur hadden gekregen. Als het mooie weer aanhield, zouden ze straks, nadat ze eerst de wintervoorraad voor hun eigen kudde verzameld hadden, nog heel wat hooi kunnen verkopen.

Arrow briede en begon te steigeren. De prachtige hengst, die vorige maand twee jaar oud was geworden, had een behoorlijk nerveus karakter, maar zat boordevol potentie. Nog een paar weken trainen en hij was helemaal klaar voor zijn eerste kwalificatiewedstrijd – precies op tijd voor de jaarmarkt.

Hoopte ze.

Kon ze elke dag maar met hem werken. Vader was gedurende zijn ziekte niet milder geworden in zijn overtuigingen dat vrouwen niet geschikt waren om paarden te trainen en de stalknechten dachten nog steeds dat ze haar een plezier deden met hun flauwe grapjes en hun openlijke tegenwerking. En zelfs moeder leek het als haar plicht te beschouwen om vast te houden aan vaders nogal archaische idealen. Alsof ze daarmee het progressieve gedachtegoed van haar dochter kon verstikken, zodat Nora op de een of andere manier alsnog zou veranderen in de keurige jongedame die ze bij haar opvoeding voor ogen had gehad.

Nora schopte tegen de dikke pluizenbol van een paardenbloem. Ze zou bewijzen dat ze het kon. Haar methoden werkten sneller en beter dan die van alle stalknechten bij elkaar, maar dat durfde natuurlijk niemand hardop toe te geven.

Ze grinnikte even. Ze zouden met hun mond vol tanden staan als het haar lukte om Arrow volledig af te richten.

Kon ze moeder maar laten zien dat vrouwen tot veel meer

in staat waren dan alleen de zorg voor huis en haard. Dan zou ze haar plannen voor de stoeterij eindelijk eens wat serieuzer nemen. Vader zou toch niet meer herstellen en ze konden zich maar beter goed voorbereiden op de tijd dat hij er niet meer was. En Arrow was de sleutel tot haar onafhankelijkheid.

Het paard wierp plotseling zijn hoofd opzij en rukte daarmee bijna de teugels uit haar handen, alsof hij haar gedachten had gelezen en het niet met haar eens was. Toen ze de stallen naderden, slaakte hij een schrille kreet naar de andere paarden, waarmee hij de rest van de stal wekte, en hij werd vrolijk beantwoord door een koor van gehinnik.

Tot zover haar pogingen om onopgemerkt te blijven. Nora wierp een blik op de hemel, die naast paarse en oranje tinten nu ook een zweem blauw bevatte.

Ze was alweer te laat.

Heel even overwoog ze om Arrow naar zijn stalbox te brengen, om vervolgens gauw bij vader binnen te wippen en daarna terug te komen om het paard te borstelen, maar ze wist dat dat geen goed idee was. Ze kon Arrow niet zomaar aan zijn lot overlaten, alleen maar omdat zij ervoor gekozen had om zijn allereerste echte ritje langer te laten duren dan nodig was, of omdat ze dat hele eind naar huis per se had willen lopen.

Het enorme bakstenen stallencomplex van Emberwild vi-breerde door de gezellige ochtenddrukke. Nora haalde diep adem en snoof de aardeachtige geur van hooi en haver op. Ze voelde zich veel meer thuis tussen de paarden dan tussen mensen. Maar dat kreeg ze maar niet aan haar ouders uitgelegd. Paarden waren schepsels met zuivere motieven en duidelijke plannen.

Ze leidde Arrow naar zijn grote stalbox en was blij om te zien dat de box al was schoongeveegd en dat zelfs het stro al vervangen was. Haar hengstveulen stak zijn snuit in de hooizak en trok er tevreden snuivend een hap hooi uit.

Met vlugge bewegingen kamde Nora het schuimige zweet



uit Arrows vacht en controleerde zijn voorplukken. Nadat ze zijn hoeven had geïnspecteerd op steentjes, smeed ze een handjevol ochtendhaver in zijn richting en schoof de grendel van zijn boxdeur dicht. Ze plaatste haar zadel op de standaard in de schoongeveegde zadelkamer en nam zich voor om gauw op zoek te gaan naar een nieuwe zadelriem.

De hakken van haar laarzen klakten over het stenen middenpad toen ze wegliep en ze zag dat de twee staljongens, Pete en Andrew, gauw voor haar opzijsprongen. Ze was al lang geleden gestopt met haar pogingen om vriendschap met hen te sluiten. Nora liep door de staldeur naar buiten en liet haar blik over het erf tussen het woonhuis en de stallen glijden. Op de staljongens na, die op dit moment de paarden aan het verzorgen waren, leek Emberwild nog in een diepe rust. Zelfs de waakhonden schenen niet echt enthousiast over het aanbreken van deze nieuwe, klamme dag. Ze passeerde de buitenbak en liep langs het ongerepte, uitbundig bloeiende bloembed van haar moeder in de richting van het woonhuis. Moeder gaf meer om haar bloemen – en de netheid van het huis – dan om de mensen met wie ze zich omringd had.

Op de dag dat vader haar in het door hemzelf gebouwde huis had rondgeleid, had moeder gezegd dat het eruitzag als een poppenhuis. Er liep een grote veranda rondom en de dakrand stak over en vormde er een overdekking boven.

Maar voor Nora was het huis vooral een gouden kooi, ingericht met voorwaardelijke liefde en kille gesprekken.

Ze ging het nog altijd stille huis binnen en deed een schietgebedje dat ze geen spoor van vuil op de houten vloeren zou achterlaten. Snel verzamelde ze de met honing gezoete melk, de theepot en de twee eieren die ze gisteravond al gekookt had bij elkaar en legde alles op het zilveren dienblad, terwijl ze ondertussen om zich heen keek of ze moeders zonnige, gele domein wel net zo smetteloos achterliet als ze het zojuist had aangetroffen.

Vervolgens tilde ze het dienblad van het aanrecht en duwde

met haar heup de keukendeur open, waarna ze de lange trap naar de eerste verdieping beklom. Het enige wat ze hoefde te doen, was haar vaders kamer binnensluipen, het dienblad op het nachtkastje zetten en zich dan zo snel mogelijk uit de voeten maken om zich te wassen en om te kleden.

Ze liep voorzichtig de trap op en vermeed de vierde tree, die altijd een beetje kraakte. Was ze erg laat? Ze was zonder te kijken voorbij de staande klok in de hal gelopen. De kroonluchter boven haar ving de eerste stralen van de ochtendzon en verspreidde een regenboog van diamantjes over het groene behang op de muren. Ze beende met grote passen over het dikke tapijt van de overloop en kwam tot stilstand bij de deur naar haar vaders kamer, die hij ooit met haar moeder had gedeeld, maar die hij tegenwoordig zijn gevangenis noemde. Misschien begreep hij nu eindelijk een beetje hoe het leven de afgelopen jaren voor haar was geweest. Ze schudde deze bittere gedachten van zich af en probeerde ondanks haar trillende handen het dienblad zo recht mogelijk te houden, waarna ze voorzichtig aan de deurknop draaide. Met een beetje geluk maakte ze hem niet wakker.

De deur zwaaide zachtjes open en Nora knipperde met haar ogen. Het zonlicht wist maar nauwelijks binnen te dringen in de schaduwrijke kamer. Ze hield haar adem in en luisterde of ze vaders gejaagde ademhaling hoorde. Ze deed een grote stap in de richting van het bed, zette het dienblad op het nachtkastje en kromp ineem toen het kletterende porselein haar verried. Ze bleef staan, wachtte.

Stilte.

Zo. Ze zette zijn ontbijt neer, zodat hij onmiddellijk kon eten wanneer hij straks wakker werd, precies zoals hij graag wilde. En nu moest ze maken dat ze in haar kamer kwam om een jurk aan te trekken, voordat iemand haar in deze mannenbroek zag.

Maar toch aarzelde ze nog even.

De stilte in de kamer maakte haar nerveus. Voordat ze ging

zou ze zich er nog even van verzekeren dat hij gewoon lag te slapen.

Voetje voor voetje schoof Nora naar het houten hemelbed, waarover een grote zomerklamboe gedrapeerd was. In het schaarse licht dat tussen de kiertjes van de gordijnen door sijpelde, kon ze hem maar nauwelijks zien liggen.

Ze kneep haar ogen samen. Bewoog zijn lichaam, haalde hij adem?

Ineens zag ze dat zijn lijf begon te schokken. Nora gilte het uit van schrik en stommelde achteruit. Haar hart bonsde in haar oren.

‘Nora?’ Haar vaders stem – raspend, maar toch staalhard – dreunde door de kamer.

Misschien had hij haar niet gezien en kon ze alsnog naar buiten glippen. Ze deed nog een stap naar achteren.

‘Ik weet dat jij het bent. Ik ruik paardenzweet.’

Nora klemde haar kiezen op elkaar. ‘Goedemorgen, vader. Ik heb uw ontbijt gebracht. Ik wilde u niet wakker maken.’

‘Maar dat heb je wel gedaan.’

Ze draaide zich om en liep naar de veilige haven van het uitnodigende daglicht op de overloop.

‘Alsjeblieft, blijf nog even.’

Nora bevroor ter plekke. Het zweet parelde op haar voorhoofd en ze veegde de druppels weg. Toen draaide ze zich aarzelend om. Hoe kon het toch dat ze steeds maar weer die kinderlijke behoefte voelde om zijn goedkeuring te krijgen?

‘Ja?’

‘Kom eens dichterbij.’

‘Ik heb uw ontbijt al neergezet. Wilt u dat ik vast een kopje thee voor u inschenk?’

‘Ik...’ Een zware hoestbui, die nog verstikkender klonk dan de hoestbuien van gisteren, belette hem verder te spreken.

Tegen de tijd dat ze het zware fluwelen gordijn had opengetrokken, leek zijn heldere moment voorbij. Nora schoof het gordijn zo ver mogelijk opzij en nodigde het daglicht uit om

de kamer te verlichten en haar schande te onthullen.

‘Kom. Zit.’

Verbaasd omdat hij geen enkele opmerking over haar kleding maakte, pakte Nora een houten stoel en zette die naast het bed. Ze ging zitten en vouwde haar handen in haar schoot, terwijl ze haar blik strak naar de grond gericht hield.

Ze wachtte gespannen af en luisterde naar zijn ademhaling. Elke inademing ging gepaard met een zachte fluittoon, alsof het zijn longen maar nauwelijks lukte om zich met lucht te vullen.

‘Ik moet je iets... vertellen.’

‘Ik weet het. Ik had vanochtend niet in de stallen moeten –’

‘Genoeg.’ Het woord kwam er blaffend uit en kapte haar poging om uitleg te geven ruw af.

Hiram Douglas Fenton vond dat vrouwen stilzwijgend naar bevelen moesten luisteren en dat kinderen, en dan met name dochters, wel gezien, maar niet gehoord mochten worden. Nora klemde haar kiezen op elkaar om haar tong in toom te houden.

Vader nestelde zich in de grote hoeveelheid aan verenkusens in zijn rug. Hij was mager geworden en zijn huid was net papier. Hij leek nog maar nauwelijks op de grote, gespierde man uit haar jeugd. En in zijn ogen was niets meer terug te vinden van de schaterbuien die ze zich, als ze maar hard genoeg nadacht, uit haar kindertijd herinnerde.

Ergens diep in haar hart herinnerde ze zich zelfs nog de eeltige handen die de hare hadden omsloten en de lippen die altijd wel een glimlach paraat hadden, en de sterke verhalen die hij met name ’s avonds bij het haardvuur had verteld. Maar ergens rond haar twaalfde verjaardag was er iets geknapt in de vrolijke man van wie ze altijd zo veel gehouden had. En toen ze langzaam maar zeker volwassen werd, was het alsof hij zich elk jaar meer aan haar ging ergeren, totdat de man die hier voor haar zat uiteindelijk een veeleisende vreemdeling was geworden.

Ze voelde zijn blik op haar rusten, maar wilde haar hoofd pas optillen als hij verder praatte. Hij hield haar lang in spanning. Zijn zoveelste les in nederigheid.

‘Ik moet je iets vertellen.’ Vader schraapte zijn keel, maar zijn stem had nog altijd een doffe klank. ‘Een bekentenis die ik wil afleggen voordat ik sterf.’

Haar blik schoot omhoog naar zijn gezicht en ze ontdekte dat er een kleine straaltje bloed langs zijn lip liep. Zonder iets te zeggen overhandigde ze hem een zakdoek. Hij veegde het bloed weg, maar zijn blik liet haar gezicht geen enkele keer los. Verwachtte hij dat ze hem zou tegenspreken? Wilde hij dat ze zou zeggen dat hij niet over sterven mocht praten, of dat ze hem gerust zou stellen met de belofte dat hij vast en zeker zou genezen?

Maar dat waren leugens en dat wisten ze allebei.

Het linnen beddengoed verkreukelde onder de greep van zijn knoestige hand. ‘Dit hele bedrijf is gebouwd op een leugen.’

Haar hartslag sloeg over. ‘Wat?’

Vader legde zijn hoofd in de kussens en sloot zijn ogen. ‘Toe, meisje, stop nou eens één keer met praten en luister naar me. Ik heb niet veel tijd meer en ik móét deze smet van mijn ziel verwijderen. Ik heb het veel te lang met me meegedragen en ik hoop maar dat God me genadig zal zijn, zodat ik het niet ook hoef mee te dragen mijn graf in.’

Nora leunde achterover.

‘Vijftien jaar geleden had deze plek weinig meer te bieden dan vier uitgehongerde merries en één spartelende hengst die zijn gewicht in mest niet eens waard was.’

Een nieuwe hoestbui volgde en terwijl ze wachtte tot die achter de rug was, wendde Nora haar blik af. Ze herinnerde zich die tijd nog heel goed. Een ongemakkelijk gevoel nam bezit van haar. Het was een tijd waarin de wind tijdens lange winteravonden tegen hun gammele voordeur had gebonsd, waarin ze, wanneer ze samen rond de open haard zaten,

wanhopig verlangd hadden naar dikkere dekens en vollere magen. Zware tijden, maar ook gelukkige.

‘Ik wilde de dingen zo graag beter maken voor haar, dus heb ik hem geen enkele vraag gesteld. Dat paard was gewoon... iets.’

Nora fronste haar wenkbrauwen. Waar had hij het in vredesnaam over?

‘Maar... ik had beter moeten weten. En toch, al die jaren heb ik niks gezegd. Ik ben gewoon... op die leugen blijven bouwen.’

Hij klemde zijn handen om zijn borst toen de hoestbuien zijn magere lichaam opnieuw pijnigden.

‘Ik ga moeder halen.’

‘Nee!’ Hij hapte naar adem. ‘Ik wil niet dat... ze me... zo ziet.’

Nora aarzelde even en werd overvallen door besluiteloosheid. Vader zag er niet goed uit. Veel slechter nog dan gisteren. Terwijl ze toen al had gedacht dat hij de eerstvolgende zonsopkomst niet meer zou meemaken. Moeder moest het weten.

‘Ik wil dat ze mij zich herinnert zoals ik was.’

Er scholen zo veel smeekbedes en kwetsbaarheid in zijn ogen dat Nora niet in beweging durfde te komen. Hij greep opnieuw naar zijn borst, het ademen leek steeds moeilijker te gaan. Zijn gezicht kreeg een blauwgrijze teint.

‘Je mag haar niks vertellen. Waag het niet haar te vertellen wat ik zojuist heb g-gezegd. Niet nog... een last voor... haar om te dragen.’

Nora liet haar bezwete handpalmen langs haar heupen glijden, maar het enige wat haar dat opleverde, was dat haar handen onder het stof kwamen te zitten. Nu haar handen te vies waren om naar hem uit te strekken, keek ze hem alleen maar onderzoekend aan.

‘Beloof het.’

Beloof wat? Wat wilde hij van haar? Dat ze beloofde dat ze haar moeder nooit iets zou zeggen over dingen die ze zelf

niet eens begreep? Ze had geen idee wat hij haar probeerde te vertellen.

‘Beloof het me!’

Nora knikte. Tranen vertroebelden haar blik. Toen schoot hij plotseling voorover, met open mond, alsof hij de adem die hij zo ontzettend hard nodig had maar niet te pakken kon krijgen.

‘Moeder!’ Nora liet zich naast zijn bed op de grond zakken. ‘Moeder!’

Vader greep haar hand beet, zijn ogen hadden een verwilde blik. Omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, hield ze zijn hand vast en bad in stilte of God Zich in al Zijn genade het geloof van de jongeman die hij eens was geweest wilde herinneren, in plaats van de bitterheid van de veel oudere man die hij in zijn latere leven geworden was. Hulpeloos keek Nora toe terwijl het lichaam van haar vader stopte met schokken, totdat het uiteindelijk achterover in de kussens viel en in elkaar zakte. De greep van zijn vingers verslapte en zijn ogen starden omhoog in het lege niets.

Nora beet op haar vuist om haar snikken te smoren.

Zware voetstappen dreunden over de overloop en niet lang daarna versplinterde haar moeders schrille geschreeuw de stilte.

## 2

*Pecos County, Texas*

*11 mei 1905*

Niemand was ooit volledig voorbereid op de dood, maar Silas Cavallero probeerde zich toch niet al te veel aan zijn engel te storen. Zijn borstkas trok samen toen hij zijn schop in de vochtige aarde stak. Hij veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd en bleef even staan om zijn werk te beoordelen. Het was een vredig afscheid geweest. Alleen hij, de dominee en een handjevol dames uit de kerk. Met weinig poespas en korte afscheidswaarden had hij de vrouw die hem het meest lief was te ruste gelegd.

Hij legde zijn hand op het kruisje dat zijn moeders laatste rustplaats markeerde en dat met zijn robuuste uiterlijk verdacht veel leek op de andere kleine puntjes verspreid over deze begraafplaats. De hete Texaanse wind beroerde de vochtige strengen haar die aan zijn nek plakten.

‘Wat ga je nu doen?’

Silas sprong op toen hij de stem van de dominee hoorde en gooide van schrik zijn schop neer. Met zijn zongebruinde huid en vlassige lange haar dat brutaal onder zijn brede hoed vandaan piepte, leek Will Halby meer op een cowboy dan op een predikant. De man die nooit moeilijke onderwerpen uit de weg ging, noch iemand tot antwoorden dwong voordat diegene zijn woorden had kunnen overwegen, keek Silas met een meelijdende blik aan.

‘Ik denk dat ik gewoon weer naar huis ga.’ Een nogal voor de hand liggende reactie, maar niet het antwoord waar de



dominee naar op zoek was. Maar Silas had hem niks anders te bieden. Hij had werkelijk geen flauw idee wat hij hierna zou gaan doen.

Will wachtte nog een paar pijnlijke seconden. ‘En wat dan?’

‘Wat bedoelt u?’ Silas overhandigde hem de schop, die al begon te roesten. Was hij echt de hele middag bezig geweest met het dichtgooien van zijn moeders graf?

‘Het is goed om te rouwen, weet je.’

Silas duwde met zijn laars het kleine toegangshekje naar het land van de doden open en klopte het zand van zijn handen. ‘Weet ik.’

Eerlijk gezegd rouwde hij al maanden. Zo ging dat bij een slopende ziekte als tuberculose. Langdurig lijden gaf je meer dan genoeg tijd om te rouwen, al ver voordat de patiënt zijn laatste adem had uitgeblazen.

Will kwam voor hem staan. ‘Ik vind het vreselijk dat ik je dit juist vandaag moet vertellen, maar we dachten dat het beter zou zijn dat je het uit mijn mond hoort dan uit die van Eakman.’

Toen Silas die naam hoorde, bleef hij abrupt stilstaan. ‘Wat moet die Eakman nou weer? Ik heb de betaling van vorige maand al gedaan en na de verkoop krijgt hij die van deze maand ook.’ En daarna was alles op. Maar dat was van later zorg.

‘Nou, dat is dus precies het probleem. Met de dood van je moeder...’ Toen hij Silas’ blik zag, aarzelde de dominee even, maar vervolgens ging hij verder op de oprechte manier die Silas altijd zo aan hem waardeerde. ‘Aangezien mevrouw Cavallero bij de dood van jouw vader alle grond heeft geerfd’ – Will stak zijn eeltige handpalmen naar hem uit – ‘eist de bank nu dat de lening zo snel mogelijk afbetaald wordt.’

‘Ik heb geen geld. U weet zelf hoe zwaar de afgelopen jaren zijn geweest.’

Will legde een hand op zijn schouder. ‘Ik weet het, knul. Ik heb al geprobeerd met hem te praten, maar hij zegt dat de bank er echt op aandringt.’

‘Nou, dan sluit ik onder mijn eigen naam wel een nieuwe lening af.’ Maar de gedachte alleen al deed zijn maag omkeren.

Het tanende daglicht wierp roze schaduwen over het gezicht van de man die bijna als een tweede vader voor hem was geweest. Silas wist dat hij onredelijk was, maar hij voelde zich te moe om zijn excuses aan te bieden. En dus wenste hij de dominee een goede avond toe en besteeg zijn geliefde Starlight. De vermoeide oude merrie was het laatste overblijfsel van wat eens een vermaarde kudde was geweest. Maar nu diende ze alleen nog maar als een zoveelste herinnering aan alles wat hij was kwijtgeraakt.

‘Rust nou eerst maar eens goed uit,’ zei Will. ‘Je hebt een zware dag achter de rug.’

Silas boog zijn hoofd. De brok in zijn keel was te groot om nog iets te kunnen zeggen. Hij stuurde Starlight in de goede richting en drukte zijn hakken stevig in haar flanken. Met stampende hoeven liet ze het afbladderende houten kerkje achter zich.

Ze passeerden de nederzetting, die uit weinig meer bestond dan een paar krakkemikkige gebouwtjes en een droge akker vol stekelige planten die te koppig waren om te beseffen dat niemand ze mooi vond. Hij maande Starlight tot een langzame draf. Hij had toch geen haast om thuis te komen. Haar hoeven deden het meedogenloze stof opwaaien, de stofdeeltjes hingen als vuile mist in de lucht. Naarmate Silas dichterbij het gamele huis kwam, begon zijn borstkas steeds meer samen te trekken en toen hij diep probeerde in te ademen om de pijn te verzachten, moest hij hoesten.

Hij was erop voorbereid geweest, vertelde hij zichzelf nogmaals. Hij had geweten dat de dood al wekenlang op de loer had gelegen. Zijn moeder en hij hadden uitgebreid afscheid van elkaar genomen, ze hadden gelachen en gehuild en op het laatst waren ze allebei klaar geweest voor het moment waarop zij zich bij zijn vader in het huis van de Schepper

zou voegen. Maar waarom was hij er dan niet op voorbereid geweest dat het dichtgooien van haar graf zo veel met hem zou doen?

Hij liet Starlight halt houden voor de stal en klopte even op haar ebbenhoutkleurige nek, waarna hij zich uit het zadel liet glijden. Het kostte hem drie pogingen om de roestige scharnieren van de staldeur in beweging te krijgen en bij zijn laatste ruk brak een van de planken af.

Toen hij de kapotte deur in zijn handen hield, werd hij overvallen door de opmerkelijke verleiding om te vloeken. Maar daarmee zou hij de nagedachtenis van zijn vader alleen maar ontveren en, emoties of niet, dat wilde hij niet op zijn geweten hebben.

Hij smeedde de staldeur open en leidde Starlight het donkere bouwwerk binnen. Ze hinnikte, alsof ze nog altijd op het gezelschap van andere paarden hoopte. Maar om hun schulden af te betalen en in elk geval nog iets van een vergoeding aan de vriendelijke dokter te kunnen geven, hadden ze in januari de laatste paarden moeten verkopen. Tegen het einde van de week zou ook het laatste, broodmagere vee verdwenen zijn.

Tegen de tijd dat hij Starlight verzorgd had en de trap naar de blokhut beklom, was de dag geruisloos overgegaan in de relatieve koelte van de avondschemering. Silas stak de lantaarn aan en zette hem op de houten eettafel. Hij liet zich in een stoel zakken en pakte de brief die hij daar die ochtend zelf had neergelegd.

Hij had een week lang, vanaf het moment dat zijn moeder de brief in zijn handen had gedrukt en hem had laten beloven dat hij hem pas zou lezen wanneer zij naar de nieuwe wereld was overgegaan, geregeld een blik geworpen op de envelop. Hij liet zijn vingers over haar zwierige handschrift glijden, een van de weinige overblijfselen van haar leven als welgestelde jongedame. Vervolgens opende hij het zegel, de pijn smeulde in zijn borstkas.

*Silas, mijn lieve zoon,*

*Het spijt me dat ik niet in staat ben geweest om je meer te bieden. Ik weet hoe hard je gewerkt hebt om ons te onderhouden. Maar, jongen, dit is niet het leven dat jouw vader voor ogen had. Dit is niet de droom die in zijn hart leefde toen hij zich als levenslustige, avontuurlijke jongeman op deze grond vestigde.*

*Ik weet dat mijn gebroken hart een last was die jij niet op je schouders had mogen nemen. Je bent zo snel volwassen geworden en ik ben niet de moeder geweest die ik graag had willen zijn. Gelukkig maakt jouw vergevingsgezindheid het mij gemakkelijker om dit leven te verlaten en daar ben ik je erg dankbaar voor.*

*Ik schrijf je deze brief zodat je die kunt lezen als ik weg ben, dan hoeft ik tenminste geen ruzie met je te maken over de inhoud ervan. Dit is mijn verzoek en ik bid dat je dat na mijn dood zult eerbiedigen. Mijn zoon, ik wil dat je deze plek verlaat. Verkoop het land of schenk het aan de bank en sla een nieuw pad in. Leef de droom die je vader wilde leven of ga op zoek naar een eigen droom. Laat dit land niet ook nog het laatste restje levenskracht uit je wegzuigen. Ga op weg en weet dat je mij en je vader echt niet zomaar in de steek laat, welke richting je ook kiest.*

*Zoek een beter leven. Heb een goede vrouw lief. Neem zo af en toe rust.*

*Ik zal altijd van je blijven houden.*

*Mama*

Silas vouwde de brief op en legde hem weer op tafel. Hij staarde naar het witte papier, vouwde het weer open en las de brief opnieuw. Toen hij hem voor de derde keer gelezen had, begonnen de woorden eindelijk te landen. Hij vouwde hem op en schoof de brief in zijn borstzakje, waarbij de hoekjes

omkrulden. Zijn moeder was er niet meer. De bank wilde het land hebben.

En hij moest op zoek naar de moordenaar van zijn vader.

De herinnering aan zijn vaders dode lichaam deed hem kokhalzen. Hij knarsetandde en bande het gruwelijke beeld uit zijn gedachten. Zijn moeder had gelijk, hij had hier niets meer te zoeken.

Morgenochtend zou hij vertrekken. Hij ging terug naar Mississippi.



## Zij verlangt naar vrijheid, hij naar antwoorden. Een oud familiegeheim staat tussen hen in.



Mississippi, 1905. Nora Fenton trekt liever op met paarden dan met mannen. Op Emberwild, de paardenranch van haar familie, kan ze haar hart ophalen. Na het overlijden van haar vader heeft Nora moeite de boel draaiende te houden. Wanneer er een paardenrace wordt georganiseerd, grijpt Nora deze mogelijkheid dan ook met beide handen aan. Misschien is dit wel de sleutel tot onafhankelijkheid.

Silas Cavallero heeft maar één doel: het mysterie rond de dood van zijn vader oplossen. Zijn zoektocht naar antwoorden leidt hem naar Emberwild, waar hij uitgenodigd wordt om Nora's paarden te trainen. Nora is zijn lastige vragen al snel zat en ziet Silas het liefst van haar ranch vertrekken. Intussen brengen zijn gevoelens voor Nora hem aan het twijfelen. Is het achterhalen van de waarheid het wel waard als hij daarmee zijn kans op geluk vergooit?

**STEPHENIA H. McGEE** is schrijfster van meeslepende, historische romans waarmee ze in haar thuisland Amerika al meerdere prijzen won. Ze woont in Mississippi met haar man en twee zontjes.



KokBoekencentrum.nl  
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029734103 NUR 342



9 789029 734103